

UDK 821.111(73)-31
Gr336

Versta iš:
Emily Griffin. *Love the One You're With*.
USA, 2008

ISBN 978-609-444-046-5

Copyright © 2008 by Emily Griffin
© Milda Baronaitė, vertimas į lietuvių
kalbą, 2011
© UAB METODIKA, 2011

PIRMAS

Tai atsitiko praėjus lygiai šimtui dienų po mano vedybų su Endžiu, pusę keturių – beveik minutės tikslumu su mūsų sutuoktuvių ceremonija. Žinau tai ne todėl, kad buvau stropi nuotaka, uoliai fiksuojanti banalius santykių riboženklis, bet dėl to, kad turiu nedidelį obsesinį-kompulsinį sutrikimą, kuris mane verčia skaičiuoti įvairius dalykus. Dažniausiai skaičiuoju nereikšmingas smulkmenas, tokias kaip žingsniai nuo mano buto iki artimiausios metro stotelės (trys šimtai keturiasdešimt vienas su patogiais batais, tuzinu daugiau su aukštakulniais), komiškai dažnus frazės „ypatingas ryšys“ pasikartojimus kiekvienoje „Vienungio“ serijoje (visada dviženkliai skaičiai) ar vaikus, su kuriais esu bučiavęs per savo trisdešimt trejus gyvenimo metus (devyni). Tą lietingą šaltą sausio popietę skaičiavau, kiek dienų praėjo nuo mano santuokos pradžios iki tada, kai tiesiog Vienuoliktosios ir Brodvėjaus gatvių sankryžoje pamačiau jį.

Pašaliniams, tarkim, taksi vairuotojui, stebinčiam paskutinę sekundę prieš keičiantis šviesoforo signalui per perėją šliaužiančius pėsčiuosius, tai buvo tiesiog kasdieniškas miesto vaizdelis: du iš pažiūros nepažįstami žmonės, neturintys nieko bendra, išskyrus netvirtus juodus skėčius, prasilenkdami perėjoje apsikeičia trumpais žvilgsniais ir šaltai, nors ir ne priešiškais „Labas“.

Bet šis reginys toli gražu neatspindi to, kaip jaučiausi iš tikrųjų. Man sukosi galva, spaudė širdį ir gniaužė kvapą. Saugiai pasiekusi šaligatvį, užėjau į beveik tuščią užkandinę šalia Sąjungos aikštės. Tarsi pamačius vaiduoklį, pagalvojau – tai buvo vienas tų tūkstantį kartų girdėtų posakių, kurių prasmės niekada iki galo nesuvokiau. Iki šios akimirkos. Aš suskleidžiau skėtį ir atsiėgiau paltą, o širdis vis dar daužėsi. Stebėdama padavėją, stipriais, įgudusiais mostais valančią stalą, svarčiau, kodėl aš tokia suglumusi, kai šis, rodos, netikėtas mūsų susitikimas buvo absoliučiai neišvengiamas. Ne, tai nebuvo likimas, bent jau ne fatališka, didinga prasme – tai tik gyvenimo dėsnis, pagal kurį nebaigti reikalai visada ramiai, bet atkakliai bando sugrįžti į tavo gyvenimą, net ir visai to nenorint.

Atrodo, gana ilgai laukiau, kol padavėja mane, stovinčią už „Laukite, kol Jus pasodinsime“ ženklą, galiausiai pastebėjo:

– Oi, nemačiau jūsų. Pamišau paimti tą ženklą po pietų antplūdžio. Prašau, sėskitės, kur tik norite.

Iš jos veido išraiškos man pasirodė, kad moteris kažkokia keistai įžvalgi, tad ėmiau svarstyti, ar ji kartais papildomai neuždarbiauja kaip aiškiaregė ir gal reiktų jai išsipasakoti. Tačiau tik klestelėjau ant raudonos sofos galiniame užkandinės kampe ir prisiečiau sau niekada su niekuo apie tai nesikalbėti. Papasakoti apie šį susitikimą draugei reikštų neloyalumą vyro atžvilgiu. Jei išsipasakočiau savo vyresnei ir itin ciniškai seseriai, turbūt sukelčiau kandžių replikų apie santuoką ir monogamiją audrą. Nutikimą aprašiusi dienoraštyje jį tik sureikšminčiau, o aš buvau tvirtai pasiryžusi to nedaryti. Galiausiai, viską papasakoti Endžiui būtų didžiausia kvailystė, tuo jį tikrai įskaudinčiau ir dėl to dar labiau kankinčiausi. Man nerimą kėlė pats faktas, kad šį susitikimą teks nutylėti – tai bus tarsi juoda dėmė mūsų dar tik besiplunksnuojančioje santuokoje, ir vis dėlto nusprendžiau, kad taip elgtis bus geriausia.

– Ko norėsite? – paklausė padavėja, ant jos vardo kortelės buvo užrašyta „Enė“. Ji buvo kiek strazdanota, raudonais garbanotais plaukais, ir aš kažkodėl pagalvojau: „Ryt bus saulėta.“

Norėjau tik kavos, bet kaip buvusi padavėja prisiminiau, kaip smukdo pasitikėjimą savimi, kai klientas užsisako tik gėrimo, net jei ir tarp valgymų, todėl paprašiau kavos bei ragelio su aguonomis ir tepamu sūriu.

– Būtinai, – pasakė ji, maloniai linkteldama.

Šyptelėjau ir padėkojau. Kai ji pasuko į virtuvę, atsidusau ir užsimerkiau, stengiausi galvoti tik apie viena: kaip labai aš myliu Endį. Mylėjau visas jo savybes, net ir tuos dalykus, kurie daugumą merginų erzintų. Mane žavėjo, kaip sunkiai jis prisimena žmonių vardus (mano buvusį bosą Frenką nuolat vadina Fredu) arba jau beveik legendinių dainų žodžius („Billy Jean is not my mother“)¹. Aš tik purtydavau galvą ir šypsodavausi, kai Brajento parke Endis beveik metus kasdien po dolerį duodavo benamiui, – o juk šis laisvai galėjo būti reindž roveriu važinėjantis sukčius. Mylėjau Endžio pasitikėjimą savimi ir sugebėjimą užjausti. Mylėjau jo linksimą būdą, kuris puikiai derėjo su gražia išvaizda: šviesiaplaukis mėlynakis kaimynų berniukas. Jaučiau, jog man pasisekė, kad esu su žmogumi, kuris po ketverių metų kartu vis dar kilsteli nuo kėdės, kai grįžtu iš tualetų restorane, ir piešia netvarkingas, asimetriškas širdeles ant apgaravusio mūsų vonios veidrodžio. Endis mylėjo mane, ir man visai ne gėda sakyti, kad tai buvo pagrindinė priežastis, kodėl mes buvome kartu ir kodėl aš jį taip pat mylėjau.

– Ar norite, kad ragelį paskrudinčiau? – šūktelėjo Enė iš už baro.

¹ M. Džeksono dainos žodžiai. Tekste: „Bily Džyn ne mano mama“. Originale: „Bily Džyn ne mano meilužė“ („Billy Jean is not my lover“). (Čia ir kitur – *vert. past.*)

– Žinoma, – atsakiau, nors iš tikrųjų man buvo vis tiek.

Leidau mintims nuklysti į tą vakarą Veilyje, kai Endis man pasipiršo. Jis tyčia numetė pinigine, kad galėtų pasilenkti jos pakelti, ir priklausė ant vieno kelio – tas judesys man pasirodė repetuotas daugybę kartų. Prisimenu, kaip gurkšnojau šampaną, sužadėtuvių žiedui žaižaruojant židinio šviesoje, ir galvojau: Štai ir viskas. Tai akimirka, apie kurią svajoja kiekviena mergina. Tai akimirka, apie kurią svajojau ir aš, kurią planavau ir kurios tikėjausi.

Enė atnešė kavos, ir aš delnais apglėbiau karštą, sunkų puoduką. Pakėliau jį prie lūpų, lėtai gurkšnojau ir galvojau apie metus užsitęsusias mūsų sužadėtuves – metai vakarėlių, dovanų ir vestuvių planų uraganai. Metai kalbų apie tiulius, smokingus, valsus ir baltojo šokolado tortus – ir visa tai dėl to stebuklingo vakaro. Galvojau apie mūsų priesaikas, išstartas ašaroms temdant akis. Apie mūsų pirmąjį šokį pagal dainą „What a Wonderful World“. Apie šiltus, sąmojingus tostus už mus – kalbas su klišėmis, kurios mūsų atveju buvo teisybė: tobulai tinkantys vienas kitam... tikroji meilė... skirti vienas kitam.

Prisiminiau skrydį į Havajus kitą rytą. Sėdėdami pirmos klasės salone laikėmės už rankų ir juokėmės iš visų nereikšmingų trikdžių mūsų didžiąją dieną: Kurios „susiliesti su fonu“ dalies operatorius nesuprato? Ar pakeliui į priėmimą negalėjo lyti dar smarkiau? Ar esame matę jo brolių Džeimsą dar girtesnį? Galvojau apie mūsų medaus mėnesio pasivaikščiojimus leidžiantis saulei ir vakarienes žvakių šviesoje. Ypač ryškiai prisiminiau vieną rytą, kurį su Endžiu praleidome drybsodami apleistame puslankio formos Lumahai paplūdimyje šiaurinėje Kauai pakrantėje. Minkštas baltas smėlis ir luitai lavos, dramatiškai kyšantys iš turkio spalvos vandens – tai buvo labiausiai kvapą gniaužiantis žemės kampelis, kokį esu mačiusi. Vienu momentu, kai gėrėjausi vaizdu, Endis padėjo Styveno Embrouzo knygą ant didžiulio paplūdimio rankšluosčio, suėmė mano rankas ir pabučiavo mane. Aš atsakiau

tuo pačiu, bandydama kuo geriau įsiminti tą akimirką. Lūžtančių bangų garsas, veidą glostantis vėsus jūros brizas, citrinų kvapas, sumišęs su kokosinio įdegio losjono kvapu. Mūsų lūpoms atsiškyrus, pasakiau Endžiui, kad dar niekada nesu buvusi tokia laiminga. Ir tai buvo tiesa.

Bet geriausios dienos prasidėjo po vestuvių, po medaus mėnesio, po to, kai išpakavome praktiškasias dovanas savo mažyčiame bute Murei Hile – o nepraktiškos, prabangios buvo perkeltos į saugojimo kamerą miesto centre. Tada, kai nusistovėjo mūsų šeimyninis gyvenimas. Paprastas, ramus ir tikras. Jį sudarė daugybė smulkmenų: kavos gurkšnojimas ir pokalbiai kas rytą ruošiantis į darbą; jo vardas, kas kelias valandas vis iššokantis mano elektroninio pašto dėžutėje; vakariniai maisto pristatymo į namus menu nagrinėjimai sprendžiant, ką išsirinkti vakarienei, ir vis prisizadant jau greitai panaudoti savo viryklę; kiekvienas pėdų masažas, kiekvienas bučiny, kiekvienas kartas, kai tamsoje nurengdavom vienas kitą. Stengiausi galvoti vien apie tai. Vien apie tas smulkmenas, užpildžiusias mūsų pirmąsias šimtą dienų drauge.

Tačiau tuo metu, kai Enė atnešė kavos, aš vėl buvau toje sankryžoje, mano širdis vėl daužėsi. Staiga supratau, kad nors ir kokia laiminga esu gyvendama su Endžiu, tikrai greitai nepamiršiu tos akimirkos, to gniužulo gerklėje, kai vėl pamačiau jo veidą. Nors žūtbūt norėjau tai užmiršti. Ypač, nes to norėjau.

Susigėdusi žvilgtelėjau į savo atspindį veidrodinėje sienoje šalia staliuko. Dabar nebuvo jokio reikalo rūpintis savo išvaizda, tuo labiau džiūgauti dėl plaukų, kurie, net ir po lakstymo Lietuvoje tvarkant visokius reikalus, atrodė puikiai. Be to, švytėjau rožiniu spindesiu, bet pasakiau sau, kad tai tik šaltis nurausvino mano skruostus. Niekas daugiau.

Štai tada suskambo mano mobilusis ir išgirdau jo balsą. Balsą, kurio nebuvau girdėjusi aštuonerius metus ir šešiolika dienų.

– Ar ten tikrai buvai tu?

Jo balsas buvo netgi sodresnis, nei prisiminiau, bet visais kitais atžvilgiais jaučiausi tarsi būčiau grįžusi į praeitį, tarsi tęsčiau pokalbį, nutrūkusį vos prieš kelias valandas.

– Taip, – atsakiau.

– Vadinasi, tavo numeris nepasikeitęs.

Tada po ilgokos tylos, kurios aš tyčia ilgai nenutraukiau, pridūrė:

– Atrodo, kai kurie dalykai nesikeičia.

– Taip, – vėl atsakiau.

Nes, kad ir kaip nenorėjau to pripažinti, jis buvo visiškai tei-
sus.

ANTRAS

Mėgstamiausias mano visų laikų filmas turbūt yra „Kai Haris sutiko Salę“². Man jis taip patinka dėl daugybės priežasčių: geros aštuntojo dešimtmečio atmosferos, keistos Bilio Kristalo ir Megės Rajan abipusės traukos, orgazmo scenos „Katz’s Deli“ restorane. Bet turbūt labiausiai mėgstu tas filmo scenas, kuriose senučiukės porelės spindinčiomis akimis pasakoja savo susipažinimo istorijas.

Pirmą kartą šį filmą žiūrėjau būdama keturiolikos, dar nebučiuota bei, kaip sakydavo mano sesuo, neskubanti pamesti galvos dėl kokio nors berno. Matydavau, kaip Siuzana įsimylėdavo ir likdavo sudaužyta širdimi daug dažniau, negu man reikėdavo suveržti briketus, ir jos patirtis tikrai neatrodė itin smagi.

Vis dėlto atsimenu, kai sėdėjau pernelyg smarkiai vėdinamoje kino teatro salėje ir svarsčiau, kur šiuo metu galėtų būti mano būsimasis vyras, kaip jis atrodo, koks jo balsas. Gal jis dabar per pirmą pasimatymą laiko kieno nors ranką, o tarp jų guli pakelis „Jujubes“ guminukų ir didelė porcija spraito? Gal jis daug vyresnis, jau koledže, ir turi gyvenimo ir santykių su moterimis patirties? Gal jis futbolo komandos gynėjas ar pučiamųjų orkestro būgnininkas? Gal sutiksiu jį skrisdama į Paryžių? O gal

² „When Harry Met Sally“.